

1

Feri had lang geleden geleerd om elk moment van de dag op haar hoede te zijn voor alles wat vreemd en opvallend was en voortdurend uit te kijken naar zaken die niet waren zoals ze zouden moeten zijn. Haar leven hing vaak af van haar vermogen om mensen en situaties te herkennen die een potentieel gevaar voor haar vormden, of dat nu leden van een vijandig syndicaat waren of ingehuurde wachters die al te veel hun best deden om juist niet op te vallen. Het was een gewoonte die er vanaf haar jeugd ingestampt was door haar mentoren in het syndicaat van Olde Welle, net zolang tot het een tweede natuur geworden was. Het kwam voor dat haar lichaam reageerde op een situatie nog voordat ze zich bewust was van wat ze precies deed en wat er precies aan de hand was.

Haar oog viel daarom ook onmiddellijk op de groep van vijf mannen, zodra ze het plein op kwamen lopen. Ze bevond zich zes verdiepingen hoog op het dakterras van een van de hoogste pakhuisen in Buitenhaven, een uitstekende locatie om de buurt in de gaten te houden totdat het donker genoeg was om zich op straat te wagen. Het bood uitzicht op de baai in de verte en ze kon zelfs het silhouet van de stad zien, met de lichten van de Wolfburg die de horizon domineerde. Hagen had uitstekend werk geleverd.

Het plein vormde het centrum van de wijk en lag een aantal straten van het pakhuis vandaan. De vijf mannen waren gekleed als de gemiddelde Buitenhaver, in een donkere broek, met bruinleren

laarzen en een felgekleurd linnen hemd, felgroen en rood. Ze waren groot en breedgeschouderd en liepen met al de gratie van een havenarbeider, wat ze ongetwijfeld ooit waren geweest voordat de misdaad hun een betere loopbaan bood. Op het eerste gezicht leek dit gezelschap niets anders dan een van de talloze andere groepen die bij het vallen van de avond en na het einde van de dagdiensten op zoek waren naar wat vertier, maar Feri wist dat deze mannen niet op weg waren naar een kroeg of een bordeel, maar dat ze patrouilleerden.

Het was de manier waarop ze liepen, hun hoofd trots en hoog, terwijl ze langzaam om zich heen keken met een blik alsof de hele wijk hun toebehoorde. Ze hadden ongetwijfeld de opdracht gekregen om niet op te vallen, maar ze konden het niet laten hun autoriteit te laten zien. Het was iets waar ze trots op waren, iets waar ze dachten recht op te hebben.

De zon stond laag boven de horizon en de schaduwen in de straten beneden haar waren diep en donker, waardoor ze vanaf haar hoge positie hun gezichten niet kon zien, maar dat was ook niet nodig. Alles wat ze wilde weten kon ze opmaken uit hun houding en gebaren, als een taal die hun intenties luid en duidelijk communiceerde.

Ze volgde hen tot ze hen kwijtraakte in het doolhof aan straten tussen het pakhuis en de haven. Ze stapte terug van de dakrand, die omgeven werd door een laag hekwerk van gevlochten metalen stroken. Ondanks de groeiende duisternis voelde ze zich kwetsbaar hierboven, alsof de hele stad haar kon zien staan. Ze vroeg zich af of het toeval was dat de patrouille hierlangs was gekomen, maar die gedachte schudde ze meteen weer van zich af. Het wemelde hier waarschijnlijk van de patrouillerende bendes.

Van ergens beneden kwam het geluid van brekend aardewerk en luid, opgewonden geschreeuw. Het werd nu snel donker en de straten liepen vol met mensen die op zoek waren naar het soort vermaak waar Buitenhaven berucht om was, ruig en gevaarlijk en grenzeloos,

alles wat niet te vinden was binnen de muren van Candhras, waar Elrics Militia de touwtjes stevig in handen had.

Buitenhaven was een wijk die tegen de buitenste muur van de stad aan geplakt lag, als een wespennest aan een boomtak. Het was ontstaan aan de rand van de baai waar een kleine aanlegsteiger voor lokale vissers in de loop van de jaren was uitgegroeid tot een haven van formaat, die een aantrekkelijke bestemming was voor elke handelaar die lijf en leden wilde riskeren om de hoge havengelden van Candhras te omzeilen. Het werd geregeerd door een aantal misdaadsyndicaten, die in een voortdurende oorlog waren verwickeld om controle van de haven en de belangrijkste toegangswegen naar de stad.

Ze hadden zich hier gevestigd nadat de Puntse tweemaster waar ze zich in verscholen hadden niet in Candhras zelf maar in Buitenhaven aanmeerde. Oorspronkelijk was het plan om in de stad zelf onder te duiken en contact te leggen met een syndicaat dat Marcus kende, maar ze hadden al snel besloten te blijven. Hier zou ze minder kwetsbaar zijn voor Fulco's veiligheidstroepen die zonder twijfel naar hen op zoek waren na de puinhoop die ze gemaakt hadden van hun poging om Fulco in Lennock te vermoorden nog voordat hij scheep kon gaan naar Candhras.

En wat een puinhoop was het geweest. Ze moesten gezien zijn door een groot aantal van Fulco's mensen en ze waren er ternauwernood in geslaagd levend te ontkomen. En dan was er nog altijd de demon, die haar kende, die wist wie ze was en ongetwijfeld ook wist waar ze was, zoals ze hem kon voelen, ergens in de stad.

Tevreden. Arrogant. Hongerig naar macht. De peilloze, koude diepte van zijn macht.

Ze schudde het gevoel van zich af en verlegde haar blik naar de baai in de verte. Het was bij het vallen van de avond eindelijk gestopt met regenen en de wolken waren opengescheurd, zodat de baai nu gehuld was in de rode gloed van de ondergaande zon. Zee-meeuwen draaiden luie cirkels boven de haven op zoek naar afval

dat van de schepen werd gegooid en de vissen die het aantrok. Aan de horizon gleed het silhouet van een driemaster langzaam in de richting van de haven aan de monding van de rivier, die ze tussen een aantal gebouwen door nog juist kon zien.

Een ferme westenwind blies in haar gezicht en bracht de frisse geur van de zee met zich mee. Zo anders dan Felswyck, waar de wind altijd rook naar de fabrieken langs de kust en elke ademtocht nieuwe bittere smaken in haar mond achterliet. Een steek van heimwee schoot door haar heen.

Ze draaide zich om naar Hagen en Marcus, die aan een klein tafeltje zaten te wachten tot de zon was ondergegaan en de tijd doodden met het drinken van grote bekers warm bier.

‘Denk je dat Fulco spionnen heeft in de syndicaten hier in Buitenhaven?’ vroeg ze. ‘Ik zag net weer een groep voorbijkomen.’

Hagen dronk van zijn bier en knikte peinzend. ‘Misschien,’ antwoordde hij. ‘Maar misschien ook niet. Niet omdat ze het niet proberen, de stamheren. De haven hier is zeer lucratief en ze willen allemaal hun deel. Maar we zijn natuurlijk niet gek.’ Hij glimlachte kort. ‘Vraag dat maar aan de lichamen die elke ochtend in de baai drijven, als voer voor de vissen.’

Hij dronk zijn bier uit en zette zijn beker met een klap op tafel. ‘Maar we hebben je beloofd dat je veilig zou zijn. Vertrouw je me niet?’

‘Ik vertrouw niemand,’ antwoordde ze. ‘Nooit gedaan. Maar daar gaat het niet om. We zijn hier nu drie dagen en hoe langer we hier blijven, hoe meer kans we lopen ontdekt te worden. Fulco is niet gek. Zijn mensen ook niet. En niemand is ooit helemaal veilig.’

Hagen boerde luid en schonk zijn beker vol uit een grote kan die midden op tafel stond. ‘Geloof me, daar heeft Fulco de macht niet voor. Niet hier.’ Hij hief zijn beker naar haar op. ‘Weet je zeker dat je geen bier wilt?’

Ze vertrok haar gezicht en schudde haar hoofd. Warm bier was hier heel populair onder het gewone volk, maar ze vond het smerig.

‘Heb je er bezwaar tegen als ik jouw deel opdrink?’ vroeg hij.

‘Ga je gang. Jullie betalen ervoor.’

‘Betalen, jazeker,’ zei hij nadat hij een slok genomen had. ‘Maar om verder in te gaan op je zorgen: de Kaptein getroost zich bijzonder veel moeite om jullie aanwezigheid en intenties geheim te houden.’ Hij wierp even een schattende blik op Marcus. ‘Bijzonder veel moeite zelfs. Opvallend veel. In elk geval. Hij strooit met geld, wil ik maar zeggen. Hier in Buitenhaven ben je zo veilig als iemand je maar kan maken, zolang je maar wilt.’

‘En dat is niet zo lang meer,’ zei Marcus, die zijn beker van zich af schoof. ‘Er moet snel iets gebeuren. De bijeenkomst van de stamheren is al over twee dagen en we zijn nog niets verder dan toen we hier kwamen.’

Zijn stem klonk vlak en emotieloos, maar Feri kon aan de stand van zijn schouders en de frons op zijn gezicht zien dat hij zich niet op zijn gemak voelde. Ze probeerde zijn blik te vangen, maar hij keek van haar weg. Hagen daarentegen leunde achterover, ogenschijnlijk volkomen op zijn gemak, en dronk van zijn bier.

Hagen was een raadsel voor haar. Ze had altijd gedacht dat ze een meer dan gemiddelde mensenkennis had, maar hem kon ze onmogelijk peilen. Hij behoorde tot een van de machtigste misdaatsyndicaten in de stad, geleid door een schimmige figuur die zich de Kaptein noemde. Hagen was een kleine en pezige man, beweeglijk en vol nerveuze energie, wiens ogen voortdurend schattend heen en weer schoten zelfs als hij op zijn gemak bier zat te drinken zoals nu.

Hij deed zich voor als een eenvoudige dienaar, een laag familielid zonder enige invloed, maar er lag iets berekenends in zijn blik en er speelde voortdurende een ironische glimlach om zijn lippen, alsof hij meer wist dan hij wilde zeggen. En een stuk invloedrijker ook. Er was iets aan hem wat niet klopte, alsof zijn onderdanigheid niet meer was dan een spel, iets wat niet tot diep in zijn botten was doorgedrongen. Ze was opgegroeid in een wijk van

arme en kansloze mensen en ze wist hoe echte onderdanigheid voelde.

Marcus had vrijwel onmiddellijk nadat ze van de boot waren gestapt contact gelegd met de Kaptein, of met iemand hoog in de familie, en zich verzekerd van zijn hulp. Ze was net zo verbaasd als Hagen dat de Kaptein hen blijkbaar genoeg de moeite waard vond om zoveel geld en moeite in te investeren. Ze had geen idee wat Marcus had moeten toezeggen om zo snel dit soort hulp te regelen, maar het kon niet anders of hij had zich diep in de schulden gestoken.

Ze had het hem gevraagd, uiteraard, maar hij wilde het haar niet zeggen. Hij had sowieso niet veel tegen haar gezegd sinds hun vertrek uit Lennock. De hoeveelheid kraft die hij had gebruikt tijdens de mislukte aanslag had hem bijna het leven gekost en tijdens de overtocht was ze even bang geweest dat hij nooit meer de oude zou worden. Maar uiteindelijk herstelde hij, zij het langzaam en zonder een woord tegen haar te spreken.

Eerst dacht ze dat hij het haar kwalijk nam dat ze tegen zijn advies in, slecht voorbereid en veel te gehaast een van de machtigste mannen van het Aviceense rijk had proberen te vermoorden. Maar later begon ze te vermoeden dat het dieper lag en dat hij haar de schuld gaf van de dood van zijn zus Missa, die gestorven was terwijl ze Feri verdedigde tijdens wat ze niet anders kon noemen dan weer een slecht voorbereide en gehaaste missie tijdens Fulco's veldtocht in de Hooglanden.

Eerlijk gezegd voelde ze die schuld zelf ook. Ze zag nog elke nacht het grijnzende gezicht van de man met de neus als een bijlblad terwijl hij zijn zwaard diep in Missa's lichaam stootte, vlak voordat ze zelf het bewustzijn verloor.

Het was niet haar aard om zich te schikken naar de luimen van anderen, maar in dit geval accepteerde ze zijn zwijgen. Niettemin voelde ze het als een groot verlies. Ze miste zijn humor, zijn warme glimlach en zijn lange verhalen over een van de vele onderwerpen waar hij in geïnteresseerd was.

Ondanks dit alles was ze blij dat hij haar nog steeds wilde steunen in haar voornemen Fulco te doden. Misschien geloofde hij niet meer in haar, maar dan in elk geval nog in haar missie om de demon te doden. Ze kende de verwoestende kracht van kraft maar al te goed, het had haar niets dan ellende gebracht en ze had gebruikers ervan altijd gehaat. Vanaf het moment dat ze de ware aard van de kraftdemon had leren kennen had ze beseft welk gevaar dit wezen betekende voor Avicenna en de rest van de wereld en had ze een dure eed gezworen hem te vernietigen.

Als Fulco zich onder de andere stamheren kon mengen tijdens de clannach, de bijeenkomst van stamheren die over twee dagen plaatsvond, dan bestond het risico dat de demon zijn invloed kon uitbreiden. Dat zou een ramp betekenen. Het zou leiden tot een burgeroorlog die het Avicenna-rijk in stukken zou scheuren en dan zou overslaan naar de rest van de Westelijke Territoria.

Het was wat de Shanti geloofden en waar ze nu zelf ook volledig van overtuigd was geraakt.

Marcus stond op en liep naar de rand van het dak. Hij legde zijn handen op het hek en boog zich voorover om in de duisternis naar beneden te kijken. Veel zou hij niet zien. Buitenhaven was slechts schaars verlicht en als de nacht was gevallen, verplaatste men zich met kleine olielampen of toortsen.

‘Het is bijna tijd om te gaan,’ zei hij zonder om te kijken. ‘Waar gaan we dat contact van jou ontmoeten dat ons de informatie gaat leveren die we nodig hebben?’

‘Op het plein bij de poort,’ antwoordde Hagen. ‘Bij het opkomen van de kleine maan. Ze zal ons daar opzoeken.’

Marcus draaide zich om, een frons op zijn gezicht. ‘Waarom daar? Tegen die tijd stikt het daar van de soldaten op zoek naar vermaak en drank.’

‘Ze heeft dienst,’ zei Hagen. ‘En ze heeft niet veel tijd. En vraag me niet waarom of waar ze vandaan komt. Ze riskeert al genoeg voor jullie. En de Kaptein ook. Weet je hoe waardevol een mol in Fulco’s

omgeving is? Jullie zullen zelf maar wat risico moeten accepteren voor de informatie die ze heeft.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Als jullie wat minder haast hadden gehad, zou het allemaal zoveel makkelijker zijn geweest.’

Het verhaal dat Fulco hem verteld had was dat ze een opdracht hadden om Fulco te beroven nog vóór de clannach, met het oog op wat de opdrachtgevers graag ontvreemd wilden hebben. Het klonk plausibel genoeg, al was het maar de vraag of de Kaptein het verhaal geloofde. Niet dat het uitmaakte. Blijkbaar was wat Marcus in ruil had toegezegd voldoende om hun de gevraagde hulp te geven, zonder verdere vragen te stellen. Maar Hagen had het onderwerp niet kunnen laten rusten.

‘En zelfs als je wacht tot tijdens de clannach...’ ging Hagen verder. ‘Dat is misschien wel het beste. Dan is het huis vrijwel onverdedigd. Loop je zo binnen en buiten.’

‘We hebben dit al besproken,’ zei Marcus kortaf, en in zijn stem lag een waarschuwendende toon die Hagen vertelde dat hij het onderwerp maar beter kon laten rusten. ‘Weet je zeker dat deze persoon alles heeft wat we nodig hebben?’

Hagen knikte. ‘Zeker. Plattegrond van het huis en de omgeving, schema van de wachters, alles wat je nodig hebt.’

Marcus knikte, ‘Laten we gaan dan.’

Als Buitenhaven een officieel centrum had dan was het waarschijnlijk Aldrams plein bij de Rivierpoort, daar waar de enige geplaveide weg van Buitenhaven de stad in liep om handelaren die hier losten de mogelijkheid te bieden hun goederen veilig de stad in te vervoeren. Hoogheer Elric wenste nauwkeurig bij te houden wie er zijn stad binnenkwam en de wachttijd bij de poort kon tot enkele dagen oplopen. Het plein was dus altijd druk en werd omzoomd door hostels, eethuizen en kroegen die goed geld verdienden aan de wachtenden.

Ze hielden halt aan de rand van het plein. Lantaarns waren vastgemaakt aan de stadsmuur, die zeker veertig voet hoog was en ge-

bouwd was van vierkante blokken witte steen die nog glommen van de regen. Twee enorme ronde torens flankerden de stadspoort, die openstond nu het avondduister nog niet was afgekondigd. Niet ver van de poort was een stenen gebouw tegen de muur aan gebouwd, het Accijnsbureau, waar de invoerrechten moesten worden betaald. De keurmeesters, te herkennen aan hun witte hesjes met Elrics wolvenkop op de borst, liepen tussen de karren door die overal op het plein geparkeerd stonden.

De sfeer hier was normaal gesproken vrij ontspannen. De regels die de stad had ingesteld voor handelaren waren niet bijzonder strikt en zonder vracht kon iedereen zonder problemen de stad in zonder gecontroleerd te worden. En zij die moesten wachten, kregen van de keurmeesters een accijnsbewijs waarop tevens een nummer stond dat vertelde wanneer ze aan de beurt waren de stad in te rijden, wat ervoor zorgde dat er geen onenigheid ontstond over wie er wanneer aan de beurt was.

Dat was wellicht het grootste verschil met de georganiseerde chaos die ze kende uit Felswyck, waar het recht van de sterkste gemeengoed was en de stamheer zich niet bemoeide met hoe de handel georganiseerd was zolang de accijnzen maar tijdig betaald werden. Esric had haar eens verteld dat Fulco en Elric een diepe haat voor elkaar koesterden, en gezien de volstrekt tegengestelde manier waarop ze regeerden, kon ze zich dat goed voorstellen.

Feri onderging het plein vooral als een aanslag op haar zintuigen, die toch al op scherp stonden door het middel dat ze gebruikte om de wenne te vervangen die tijdens de zeereis op was geraakt. Ze was al zo lang afhankelijk van het middel dat ze wel eens vergat hoe afhankelijk ze ervan geworden was en wat het betekende om zonder te komen zitten.

Wenne was hier nergens te krijgen en haar lichaam begon langzaam de ontwenningverschijnselen te vertonen, iets wat ze wanhopig probeerde te voorkomen door alles waar ze haar handen op wist te leggen te proberen. Maar geen van de middelen die ze tot nu

toe had geprobeerd kwam ook maar in de buurt van waar ze naar op zoek was, de combinatie van verscherpte zintuigen en de koele ratio die haar zo effectief liet functioneren. Maar ze kon zich de intense en gevaarlijke ontwenningperiode van de wenne op dit moment niet veroorloven, in elk geval niet totdat Fulco dood was.

Voor haar overprikkelde zintuigen bood Aldrams plein een kakofonie van geluiden en geuren die zodanig versterkt werd door de roes waarin ze verkeerde dat ze er bijna voor terugdeinsde: het gehinnik van de paarden en ossen die gebruikt werden om de karren te trekken, het gelach en gebrul dat van de terrassen langs het plein kwam, de geur van gebraden vlees en verbrand hout en olie in de brandende tonnen die her en der neer waren gezet om de randen van het plein te verlichten en voor wat warmte te zorgen als de nacht zou vallen.

Een aantal van de terrassen was overgenomen door een groep soldaten die gekleed ging in het groen-wit van Westermere, en aan het misbaar dat ze maakten te oordelen, waren ze al een tijdje bezig.

‘Wat doen zij hier?’ vroeg Feri hardop. ‘Ik ging ervan uit dat ze ergens in de binnenstad logeerden. Heeft hun Stamheer geen huis in district Acht of Negen?’

‘De stamheer van de Westeri heeft al eeuwen een residentie in Zeven,’ antwoordde Hagen. ‘Net als Fulco. Dat is waar alle stamheren wonen als ze hier zijn... Ze hebben zelfs een eigen poort op de Noordoever die ze kunnen gebruiken. Dus ook Lena Strickland, de stamheer van Westermere.’

Hij had zijn handen in de zakken van zijn jas gestoken en leek in elkaar te kruipen tegen de koude wind.

‘Ze zijn hier omdat het bier goedkoper is... en omdat Elric de hoeren hier niet wegjaagt zoals binnen de muren. En omdat een goede vechtpartij hier meestal getolereerd wordt. Zolang het niet al te zeer uit de hand loopt, tenminste. We zijn hier buiten de muren, nietwaar? Dus strikt genomen geldt de stadswet hier niet.’

Hij haalde zijn neus op, spuugde op de grond en schudde zijn hoofd. Met een kort gebaar wenkte hij Feri en Marcus dichterbij.

‘Maar het is niet goed,’ zei hij zacht. ‘Nee... Niet goed dat ze net vandaag hier zijn. En dat het juist Westeri zijn. En zoveel.’

‘Wat maakt dat uit?’ vroeg Marcus. ‘Hoe meer afleiding, hoe beter, zou ik zeggen. Er is nog plaats voor ons om ongestoord onze zaken af te handelen zonder al te veel bij hen in de buurt te komen. Er zijn hier zoveel mensen, we vallen echt niet op.’

‘Omdat ze de kleuren van Fulco zal dragen, natuurlijk,’ zei Hagen op ongeduldige toon. ‘Lena Strickland is een van Elrics trouwste supporters. Fulco een van zijn trouwste vijanden. Beide stammen kunnen al generaties elkaars bloed wel drinken. En de afgelopen dagen zijn er... incidenten geweest.’ Hij keek nerveus om zich heen. ‘En ik kan haar niet waarschuwen voordat ze hier is en besluit ons te benaderen.’

‘Besluit?’ vroeg Marcus. ‘Je bedoelt dat ze ook kan besluiten níet te komen? Dat zou niet acceptabel zijn. En ik kan dat niet genoeg benadrukken.’

Aan zijn toon kon Feri horen dat zijn geduld met Hagen langzaam op begon te raken, en ook Hagen leek iets te merken, want hij aarzelde even voordat hij antwoordde en toen hij sprak, klonk hij niet zeker van zijn zaak.

‘Ze komt wel. Echt... Ze komt. Ze kent de situatie en weet hoe dringend het is.’ Hij knikte, alsof hij zichzelf probeerde te overtuigen. ‘Nee, ze komt. Maar laten we hier weggaan voordat het opvalt dat we zo lang stilstaan.’

Ze vonden een tafel die net vrijkwam niet ver van een van de brandende tonnen, zodat ze zich in elk geval wat konden verwarmen. Feri aarzelde voor ze ging zitten. De geur die van de ton kwam zorgde voor een wee gevoel in haar maag en ze was bang dat de vlammen haar zicht zouden bederven, maar Hagen was al gaan zitten en had al naar een van de diensters gezwaaid die met dienbladen hoog boven hun hoofd geheven tussen de tafeltjes door liepen.

Flarden muziek dreven over het plein en vulden de ruimtes tussen het geschreeuw van de Westeri, het geloei van de ossen en het gehinnik van de paarden.

Feri keek kritisch om zich heen. Ze voelde zich ongemakkelijk hier aan de rand van het plein, omgeven door mensen en zonder dat ze de vluchtwegen kende. Haar instinct waarschuwde haar onmiddellijk een veiliger heenkomen te zoeken van waaruit ze het plein in de gaten kon houden. Maar dat zou het risico met zich meebrengen dat hun contact hen niet zou kunnen vinden. Hagen zag haar fronsende blik.

‘Maak je geen zorgen,’ zei hij. ‘We zijn ver genoeg weg van die soldaten. Maar dichtbij genoeg om de aandacht van ons af te leiden. Maak je geen zorgen.’

Ze knikte afwezig, want ze had juist een flits kraft opgevangen, kort maar onmiskenbaar en niet heel ver weg. Toen ze haar ogen sloot en zich concentreerde, was er niets meer. Ze opende haar ogen weer en keek naar Hagen, die zich onzichtbaar leek te willen maken in zijn lange jas.

De Westeri leken luider te worden. Bulderend gelach rolde over het plein, gevolgd door het geluid van brekend aardewerk.

Het was inmiddels helemaal donker en de eerste sterren waren zichtbaar. Op dat moment sloeg de Eerste Toren het avondduister, lange bronzen tonen die aan kwamen rollen vanuit het centrum van de stad. Feri huiverde en prevelde een kort gebed naar haar grootvader om haar de kracht te geven de komende periode te doorstaan.

‘Het moet nu niet lang meer duren,’ zei Hagen toen de laatste slagen weggestorven waren. ‘Ze moet hier nu zo zijn.’

‘Ik hoop het voor je,’ mompelde Marcus.

Feri liet haar blik over het plein glijden. Het was lastig de situatie te overzien, door de schaduwen die geworpen werden door de brandende tonnen, de trekdieren die onrustig bewogen en de karren die af en aan bleven rijden. Vanuit haar zittende positie had ze geen enkel overzicht.

En plotseling was ze daar. Ze kwam opduiken vanuit de schaduwen, achter een kar vandaan die niet ver bij hen vandaan stond met vracht hoog opgetast onder een donker zeildoek. Ze was lang en mager, gekleed in een groen-zwarte livrei en haar haren weggestopt onder een groene muts. Glimlachend nam ze een stoel en ging zitten, een gebaar zo natuurlijk dat het leek alsof ze elkaar al jaren kenden.

Feri was onder de indruk. Zelfs nu ze minder scherp was dan normaal, was het niet eenvoudig om haar zo te verrassen.

‘Salle,’ begroette Hagen haar. ‘Op tijd. Als altijd.’

Salle knikte en pakte een van de bekers die juist op tafel waren gezet. Stoom kringelde voor haar gezicht toen ze een slok nam en Feri vermoedde dat het wel weer warm bier zou zijn. Salle hief haar beker naar de rest van het gezelschap.

‘Twijfelde je aan me? Heb ik ooit een afspraak gemist?’ Haar blik gleed naar de Westeri. ‘Maar ik kan niet lang blijven.’

Hagen knikte en gebaarde dat iedereen een beker kon pakken. Feri vouwde haar handen rond de beker, dankbaar voor de warmte. Ze voelde een koude rilling over haar rug lopen.

Salle boog zich wat voorover. ‘Fulco verschanst zich al sinds hij is aangekomen in zijn residentie.’ Ze wond er geen doekjes om, in elk geval. ‘Heeft een aantal keer bezoek gekregen. Henrik de Noort is geweest, de oude stamheer van de Nortenni in eigen persoon, dat gebeurt niet vaak. Een paar van de lokale familiehoofden, die blijkbaar willen laten zien dat ze het niet eens zijn met Elric. Maar zelf komt hij de deur niet meer uit.’

Ze dronk dorstig van haar bier en veegde daarna haar mond af met haar mouw. ‘De man gedraagt zich vreemd. De laatste keer dat hij hier was, liet hij zich overal zien. De man heeft niet voor niets de naam een sluw politicus te zijn...’

Een schaduw gleed over hun tafel. Een groepje van vier Westeri liep langs, duidelijk dronken. Feri vervloekte zichzelf omdat ze haar aandacht op Salle gericht had en haar omgeving uit het oog had verloren. Ze hoopte dat ze voorbij zouden lopen, maar toen ze

hen passeerden, draaide een van hen het hoofd en bleef staan toen hij Salle zag.

‘Hela,’ zei hij met dubbele tong.

‘Hela!’ herhaalde hij toen zijn metgezellen door dreigden te lopen. ‘Kijk nou, een van Fulco’s meiskes. Jij hebt lef je hier te laten zien, eilandhoer.’

De andere drie kwamen bij hem. Ze stonden niet ver van de tafel, maar niet dichtbij genoeg om direct dreigend te zijn. Salle en Hagen zaten met rechte rug, ogenschijnlijk ontspannen en met op hun gezichten een neutrale glimlach, maar Feri kon de spanning zien in de stand van hun schouders en de manier waarop ze allebei hun handen langs hun lichaam lieten hangen, klaar om in actie te komen. Ze ging zelf ook langzaam rechtop zitten en trok haar voeten onder haar stoel om op te kunnen springen als het nodig was.

De Westeri hadden alleen oog voor Salle, hun gezichten niet langer vriendelijk. Ze waren wat uit elkaar gaan staan en hun handen kropen langzaam naar de wapens aan hun riem. Feri maakte zich klaar om op te staan en liet haar hand naast haar lichaam in de buurt van haar dolk bungelen, toen Salle opstond, haar handen geheven.

‘Laten we deze vrolijke avond niet bederven,’ zei ze. ‘Wij zijn de hoge heren en dames niet, toch? Laten we elkaar ons pleziertje gunnen. Drink anders wat van me.’

Het was een bewonderenswaardige poging om de situatie onder controle te houden. Haar intonatie was vriendelijk maar ferm, zonder gebiedend te zijn, en haar lichaamshouding was open en uitnodigend. Haar suggestie dat ze eigenlijk allemaal in hetzelfde schuitje zaten en de aandacht te vestigen op de stamheren en vrouwen was een goede vondst en waarschijnlijk het enige wat in deze situatie zou kunnen werken.

Feri rook echter de scherpe geur van barren, het middel dat momenteel populair was en dat in kleine pijpjes gerookt werd, die om de Westeri heen hing als een goedkoop parfum. Barren en alcohol was een slechte combinatie en ze besepte dat er waarschijnlijk niets

was wat hen van hun voornemen af zou kunnen brengen. Ze schoof haar stoel naar achteren om op te staan, maar voordat ze haar beweging af had kunnen maken, had een van de Westeri al uitgehaald om Salle een klap te geven.

Salle reageerde razendsnel en deinsde achteruit, waardoor de vuist voor haar gezicht langs suisde. Ze botste tegen de tafel aan, waardoor de aardewerken bierbekers op de grond kapotvielen. Ze verloor haar evenwicht en de laars van de tweede Westeri trof haar vol in de maag en deed haar hard op de grond belanden voor de voeten van Hagen, die juist was opgestaan om haar te helpen.

Het gaf Feri genoeg tijd om op haar stoel te stappen en de voorste Westeri, die licht uit balans was gebracht door zijn gemiste vuistslag, hard in het gezicht te schoppen. Ze trof hem vol en hoorde botten kraken, waarna hij als een gevelde boom tegen de grond sloeg, waar hij hevig bloedend bleef liggen.

Hagen had zich op de andere twee gestort en sloeg wild om zich heen, waardoor hij hen in elk geval van het lijf wist te houden.

Het lawaai had de aandacht van het hele plein getrokken en een luid gebrul gaf aan dat de andere Westeri gezien hadden wat er aan de hand was. Feri sprong van haar stoel en zag dat er een grote groep hun kant op gerend kwam.

‘Zielrot!’ riep ze, en ze zocht naar Salle om te kijken of ze haar kon helpen.

Salle was al overeind gekomen, een hand op haar getroffen maag gedrukt en een pijnlijke grimas op haar gezicht. Ze wierp een blik op de aanstormende menigte en ging er vervolgens met lange passen vandoor, waarbij ze tussen de twee Westeri door rende die inmiddels Hagen tegen de grond hadden geslagen en die snel genoeg van begrip waren om onmiddellijk de achtervolging in te zetten.

Feri deed een paar passen in de richting van Hagen, die zich kreuwend op probeerde te richten, maar werd meegetrokken door Marcus.

‘Laat hem! We moeten achter Salle aan! Ze heeft de documenten nog niet overgedragen!’

Ze begonnen te rennen, zigzagden tussen de karren en brandende tonnen door, op de hielen gezeten door een groep Westeri die zeker twintig man groot was. Voor hen uit, niet meer dan honderd voet, zagen ze de lange gestalte van Salle die de rand van het plein naderde. Een mes vloog langs hen heen en kwam kletterend op de grond terecht, gevolgd door een tweede dolk die met een doffe klap in een van de karren sloeg waar ze net langs renden. Er klonk gejuich op van de terrassen waar ze langs renden, van de menigte die blij was met het vermaak.

‘Dit kan niet goed gaan,’ riep ze naar Marcus. ‘Er hoeft er maar één raak te gooien!’

Marcus antwoordde niet. In plaats daarvan voelde ze met een schok hoe hij zijn talent aansprak en de kraft in hem begon te groeien, en ze besepte dat hij van plan was kraft te gebruiken voor een plein vol toeschouwers.

‘Marcus! Nee, we...’

Om hen heen laaiden de vlammen in de vaten met een donderend geraas plots hoog op. Grote bogen van vuur daalden neer op de grond, sloten zich aaneen tot een gordijn van vlammen met een gat waar zij en Marcus doorheen renden terwijl brede stralen vuur als water uit een fontein in de richting van hun achtervolgers schoten. Het gebrul van woede veranderde onmiddellijk in een geschreeuw van pijn.

‘Doorlopen!’ riep Marcus toen ze aarzelde, en ze rende achter hem aan.

Toen ze de rand van het plein bereikten, schoten pijnscheuten door haar borst en zij en begon ze buiten adem te raken. De spieren in haar benen verkrampten en ze voelde dat ze snelheid begon te verliezen. Ze dwong zichzelf tot een uiterste krachtsinspanning en wist Marcus weer bij te halen, maar toen ze de straat in doken waar Salle met haar achtervolgers in was verdwenen, begon ze terrein te verliezen.

Zweet liep over haar gezicht in haar nek terwijl ze zich dwong

door te blijven rennen. Haar hart bonkte in haar keel en haar maag draaide zich om.

Marcus keek om en vertraagde zijn pas, een verbaasde frons op zijn gezicht. Hij wist van haar problemen met haar verslaving en had haar de afgelopen tijd meermaals zijn ongenoegen laten blijken, ondanks het feit dat ze hem had bezworen dat het haar niet zou hinderen in haar werk. Een leugen die hij ongetwijfeld onmiddellijk had doorzien.

Toen ze Salle uiteindelijk inhaalden, was het te laat. Ze lag op straat in een langzaam groter wordende plas bloed, terwijl de twee Westeri over haar lichaam gebogen stonden en haar net op haar rug draaiden. Door hun opwinding en de roekeloze roes van de barren waren ze zo gefixeerd op hun prooi dat ze niet merkten dat Feri en Marcus in volle vaart met getrokken dolk op hen in liepen.

Feri boog zich hijgend over haar dode tegenstander heen en veegde haar dolk af aan zijn groen-witte wapenrok. Zwarte vlekken dansten voor haar ogen en ze proefde bitter gal in haar mond. Zweet stroomde over haar gezicht en pijnscheuten trokken door haar hele lichaam.

Marcus knielde bij Salle neer, trok haar jas open en doorzocht haar zakken, totdat hij een aantal vellen geel papier vond die opgevouwen in een binnenzak zaten. Hij vouwde de vellen snel open en wierp er een blik op. Daarna vouwde hij ze weer dicht en stak ze in zijn eigen zak.

‘Laten we hier snel weggaan,’ zei hij en hij stond op. ‘Ze hebben gezien waar we naartoe renden, dus het zal niet lang meer duren voordat ze hier zijn.’

‘Na dat vertoon van je niet, nee,’ zei Feri.

‘Een ander idee had ik niet,’ zei hij op vlakke toon. ‘En jij ook niet.’

Aan de manier waarop hij haar blik vermeed en de strakke lijn van zijn kaak wist ze hoe boos hij was en dat hij haar verweet dat ze Salle niet meer hadden kunnen redden.

‘Ze was toch al te ver weg om haar nog in te halen,’ zei ze, maar ze had er meteen spijt van toen ze hoorde hoe defensief ze klonk.

‘De enige die te ver weg was, was jij,’ antwoordde hij, en de kilte in zijn stem trof haar als een klap in haar gezicht.

Hij keek om zich heen. De straat waar ze zich in bevonden was verlaten, maar ze waren niet ver van het plein en konden niet riseren nog veel langer te blijven. Feri keek naar Salle en huiverde bij de aanblik van de vrouw die met dode ogen en opengesneden keel naar de sterrenhemel staaarde.

‘Laten we haar hier zo liggen?’

Hij knikte. ‘Wat anders? Ik zal zo snel mogelijk bericht sturen aan de Kaptein. Hij zorgt voor zijn mensen.’ Hij keek om zich heen. ‘En ik denk dat er wel iemand in de buurt is die ons in de gaten heeft gehouden.’

Haar misselijkheid trok langzaam weg.

‘We staan nu bij hem in het krijt,’ zei ze. ‘Nog meer dan we al deden. Maar het zal het uiteindelijk waard zijn.’

Hij glimlachte kort. ‘Laten we het hopen. Kom, we gaan.’